

sod kipe iz mladih grl vriski; od tu, od tam, zazvoni zdajpazdaj zvonko-doneč smeh, se izlije v skočno vriskanje, in vriskanje se pretopi sčasoma v glasno petje. Iznad trave vihrajo v toplém južnem vetru pšeničnorumeni kodri deklic, in v laseh se pozibavajo ljubko zavezane pentljice, rdeče in modre in bele...

Cvetice trgajo otroci, se pode semtertja po travnikih, pri tem pa vriskajo in pojo:

Haj, haj, haj,
prekrasen je maj,
žgolevajo ptiči,
prepevajo ptiči...

Zdi se mi, da pojo z otroki vred tudi travniki, da poje z dišavami nasičeni vzduh, da poje sinje obnebje: vse pesmi se harmonično družijo in teko kakor zveneča solnčna reka skozi jasno pomladansko jutro... In žvrgoljenje ptičev, ki se vozijo pod čistim nebom, nad travniki, nad njivami, nad vasjo in nad gozdovi, se izliva dobrodejno v to zvenečo solnčno reko majskega jutra... Pa to zlato nebo! Kakor bršljan po drevju se vijo po njem rahli belkasti oblaki... prebela drobna jagnjeta se paso po sinjih nebeških tratih... V ogledalu neba se ogleduje zemlja; zakaj ta bela, pasoča se jagnjeta niso nič drugega, kakor ravno ti pojoči, veseli krogi otrok, ki skakljajo pred menoj, pred mojimi očmi, po travnikih ter trgajo cvetice...

Ali ti je postalo mehko pri srcu, ti mrki stavec? Čemu se ti je orosilo oko, ko gledaš pred seboj to radostno deco?... Maj mojih mladih detinskih let, ki se ne bodo nikdar več povrnila, živo vstaja iz groba davnine: vsega so me opojili mladostni spomini...

Potnik, tu stoj, stoj!...

Anka.

*Naša pridna Anka,
mala neugnanka,
k solncu je hitela,
žarek tam ujela*

*In na cvetnem vrtu
rožic je nabrala,
rožice povila,
z žarkom povezala*

*K mamici vesela
Anka prihitela,
v žaru so veselem
očka ji žarela.*

*„Solnček je opazil,
da mu žarek manjka,
pa se ti v oko je
splazil, moja Anka!“*

*Anica vesela:
„Če sedaj imam ga,
solncu -- bogatinu
več nazaj ne dam ga.“*

Andrej Rapè.
